

Sygn. akt III AUa 955/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Grubba
Sędziowie:	SSA Iwona Krzczowska-Lasoń (spr.) SSA Małgorzata Gerszewska
Protokolant:	sekr. sądowy Sylwia Gruba

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2018 r. w Gdańsku

sprawy K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 marca 2017 r.,
sygn. akt VII U 1231/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz K. K. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję.

SSA Małgorzata Gerszewska SSA Bożena Grubba SSA Iwona Krzczowska-Lasoń

Sygn. akt III AUa 955/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 kwietnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu K. K. wznowienia postępowania w przedmiocie przyznania prawa do świadczenia emerytalnego wskazując, iż zaświadczenie PUP z dnia 14 marca 2016 r. nie wnosi nowych okoliczności.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony K. K. wniósł o jej zmianę i przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie.

Decyzją z dnia 28 czerwca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu K. K. prawa do świadczenia przedemerytalnego z powodu stwierdzenia braku uprawnień. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wznowił postępowanie w związku ze złożonym odwołaniem i uwzględnił częściowo w zakresie okresów składkowych i nieskładkowych oraz sposobu rozwiązania stosunku pracy. Jednocześnie odmówił mu prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ nie pobierał zasiłku dla bezrobotnych bezpośrednio po zarejestrowaniu się w Powiatowym Urzędzie Pracy.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony K. K. wniósł o jej zmianę i przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego, a także zwrot kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie jest uzależnione od pobierania zasiłku dla bezrobotnych bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

W dniu 1 września 2016 r. sprawy z powyższych odwołań zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. Postanowieniem z dnia 29 marca 2017 r. umorzono zostało postępowanie w części dotyczącej decyzji z dnia 18 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 29 marca 2017 r. w sprawie VII U 1231/16 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 22 marca 2016 r. (punkt pierwszy), zasądził od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz wnioskodawcy K. K. kwotę 720 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt drugi) oraz stwierdził odpowiedzialność pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji (punkt trzeci).

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji. Decyzją z dnia 10 września 2013 r. pozwany odmówił ubezpieczonemu K. K. prawa do świadczenia przedemerytalnego. Odwołanie ubezpieczonego od decyzji Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił prawomocnym wyrokiem z dnia 5 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy motywował brak prawa do świadczenia tym, iż skarżący nie pobierał w ogóle zasiłku dla bezrobotnych. Ubezpieczony w okresie od dnia 1 grudnia 2006 r. zatrudniony był w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.. Pracodawca nie dopuszczał ubezpieczonego do pracy i nie wypłacał mu wynagrodzenia. Stosunek pracy ubezpieczonego uległ rozwiązaniu za wypowiedzeniem w dniu 30 września 2012 r. Prawomocnym postanowieniem z dnia 12 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie GD.VII Ns-Rej.KRS/020117/12/250 wykreślił z Krajowego Rejestru Sądowego (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w G. z powodu likwidacji. Ubezpieczony od dnia 5 grudnia 2012 r. zarejestrowany jest w Powiatowym Urzędzie Pracy w G. jako osoba bezrobotna.

W dniu 2 września 2015 r. wnioskodawca złożył w Powiatowym Urzędzie Pracy dokument uprawniający do pobierania zasiłku. W okresie od dnia 2 września 2015 r. do dnia 31 sierpnia 2016 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych. W tym czasie nie odmówił bez nieuzasadnionej przyczyny przyjęcia odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych, albo udziału w szkoleniu lub przygotowaniu zawodowym w miejscu pracy w rozumieniu art. 33

ust. 4 pkt 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. W dniu 29 lutego 2016 r. upłynął 180 – dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych. W dniu 21 marca 2016 r. ubezpieczony ponownie złożył wniosek o przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Ubezpieczony udokumentował łącznie 41 lat, 1 miesiąc i 20 dni okresów składkowych i nieskładkowych. W dniu 28 czerwca 2016 r. pozwany wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd Okręgowy w rozważaniach prawnych odwołał się do treści art. 2 ust. 1-3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2148; dalej ustawa) wskazując, że strony były zgodne co do tego, że ubezpieczony osiągnął odpowiedni wiek, rozwiązanie z nim stosunku pracy nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia oraz legitymuje się on wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym. Bezspornym było również,

że ubezpieczony nadal jest zarejestrowany jako bezrobotny. W okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych, oraz że złożył wnioski o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180 - dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Sporne było wyłącznie ustalenie, czy do przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego konieczne jest pobieranie zasiłku dla osób bezrobotnych bezpośrednio po ustaniu zatrudnienia, czy też zasiłek ten może być pobierany później. W tej kwestii Sąd Okręgowy odwołał się

do stanowiska ugruntowanego w orzecznictwie sądów powszechnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 września 2015 r., III AUa 595/15), jak i Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 5 kwietnia 2016 r., II UK 165/15;

7 marca 2013 r., I UK 559/12; 3 lipca 2012 r., II UK 323/11, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2017 r., II UK 115/16). Co więcej, w uchwale z dnia 2 lipca 2013 r., III UZP 2/13 Sąd Najwyższy przyjął, że podjęcie aktywności zawodowej w czasie między rozwiązaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa do zasiłku nie stanowi przeszkody do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego. Tym samym, w ocenie Sądu

I instancji, organ rentowy błędnie przyjął, iż brak bezpośredniego związku czasowego między ustaniem stosunku pracy ubezpieczonego a pobieraniem zasiłku dla bezrobotnych stanowi negatywną przesłankę przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego. W konkluzji, Sąd Okręgowy działając na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. w związku z przywołanymi wyżej przepisami zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 22 marca 2016 r., tj. od dnia następnego po złożeniu wniosku o świadczenie (art. 7 ust. 1 ustawy), o czym orzeczono w punkcie pierwszym wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie przepisów art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., § 9 ust.

2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym na dzień składania odwołań. Sąd uznał kwotę 720 zł (po 360 zł w sprawach z odwołania od każdej z obu decyzji) za adekwatną do nakładu pracy pełnomocnika mając na uwadze charakter sprawy. Co do decyzji z dnia 18 kwietnia 2016 r. wyjaśnić należy, iż pozwany organ rentowy jest niewątpliwie stroną przegrywającą sprawę. Pozwany odmówił ubezpieczonemu wznowienia postępowania w przedmiocie przyznania prawa

do świadczenia emerytalnego (którego dotyczyła decyzja z dnia 10 września 2013 r.), choć jak słusznie zarzucił ubezpieczony jego wniosek z dnia 21 marca 2016 r. miał charakter nowości. Opierał się bowiem na zaświadczeniu, zgodnie z którym w dniu 29 lutego 2016 r. upłynął 180 – dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Dostrzegając to, organ rentowy wydał decyzję z dnia 28 czerwca 2016 r. Jednocześnie Sąd działając na podstawie art. 11 ustawy i 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.) stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o czym orzeczono w punkcie trzecim wyroku.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy dysponował całą niezbędną dokumentacją do przyznania ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego, a spór sprowadzał się jedynie do kwestii prawnych.

Apelację od wyroku wywiódł organ rentowy zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych (o którym mowa w art. 2 ust. 3 ustawy) nie musi przypadać

bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy, w sytuacji gdy przepis art. 2 ust.

1 w zw. z art. 2 ust. 3 ustawy zakłada konieczność zachowania kolejności czynności warunkujących nabycie prawa do świadczenia,

- obrazę prawa procesowego, t.j. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej m.in. na dokonaniu błędnej oceny materiału dowodowego

i uznanie, że ubezpieczony spełnia warunki do uzyskania prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji oraz zasądzenie od ubezpieczonego

na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy wskazał, że z przedłożonego zaświadczenia z Powiatowego Urzędu Pracy w G. z dnia 14 marca 2016 r. wynikało, iż ubezpieczony nie nabył prawa do zasiłku dla bezrobotnych bezpośrednio po ustaniu zatrudnienia. Decyzją z dnia 5 grudnia 2012 r. Powiatowy Urząd Pracy w G. odmówił mu prawa do zasiłku dla osób bezrobotnych. Prawo takie przysługuje ubezpieczonemu dopiero od dnia

2 września 2015 r. W ocenie pozwanego, aby możliwe było przyznanie prawa

do świadczenia przedemerytalnego konieczne jest wykazanie, iż prawo do zasiłku dla osób bezrobotnych przysługiwało mu bezpośrednio po ustaniu zatrudnienia. Ubezpieczony uzyskał prawo do zasiłku dla bezrobotnych dopiero z dniem 2 września 2015 r., podczas gdy do ustania zatrudnienia doszło we wrześniu 2012 r.

Zdaniem organu rentowego rozważając problem na gruncie wykładni językowej zauważyć należy, iż skoro w myśl art. 2 ust. 1 ustawy „świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych”, to fraza ta jednoznacznie wskazuje na sekwencję zdarzeń. Najpierw konieczne jest wystąpienie utraty zatrudnienia opisane w sytuacjach wyraźnie określonych,

a bezpośrednio później - przez 6 miesięcy pobieranie zasiłku dla bezrobotnych. Z samego brzmienia przepisu wynika więc, że po ziszczeniu się warunków wynikających z art. 2 ust.

1 upłynąć musi co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, aby możliwe było uznanie, iż doszło do spełnienia ostatniej przesłanki warunkującej nabycie prawa

do świadczenia przedemerytalnego. Inaczej rzecz ujmując osoba, która utraciła zatrudnienie lub prawo do renty na warunkach określonych ust. 1 art. 2 i spełnia dodatkowe warunki

w nim określone, uzyska prawo do świadczenia przedemerytalnego, wyłącznie wówczas jeśli bezpośrednio po utracie źródła utrzymania przez co najmniej 6 miesięcy pobierała zasiłek dla bezrobotnych. Organ rentowy zakwestionował również trafność rozstrzygnięcia

w zakresie przypisania mu odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Ubezpieczony w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie

od organu rentowego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie spór sprowadzał się do oceny spełnienia przez K. K. przesłanek warunkujących prawo do świadczenia przedemerytalnego, o jakich mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2148; dalej ustawa).

Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji. Zarzuty pozwanego nie zasługują na uwzględnienie.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., który z istoty rzeczy może być nakierowany wyłącznie na kwestionowanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. W tej sprawie uzasadnienie zarzutu wskazuje na to, że zamiarem skarżącego organu rentowego nie było podważenie prawidłowości ustaleń faktycznych sprawy, ale zastosowanie i wykładnia określonych norm materialnoprawnych, odnoszących się do przesłanek warunkujących prawo wnioskodawcy do świadczenia przedemerytalnego. Kwestii tej art. 233 k.p.c. nie dotyczy, zatem zwalczanie podstawy prawnej rozstrzygnięcia powinno nastąpić w oparciu o przywołanie właściwych przepisów prawa materialnego, nie zaś norm proceduralnych.

W zakresie podstawy materialnoprawnej wskazać należy, że organ rentowy błędnie zarzucał apelacji naruszenie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy, gdyż podstawę prawną wydania zaskarżonej decyzji stanowił art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy.

Zgodnie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn.

W myśl art. 2 ust. 3 ustawy świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych,

o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: (1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna, (2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych, (3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, że rozwiązanie stosunku pracy z ubezpieczonym nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, legitymuje się on wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym, ubezpieczony nadal jest zarejestrowany jako bezrobotny, w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych oraz złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180 dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Sporne było wyłącznie ustalenie, czy wymóg pobierania przez osobę określoną w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy zasiłku dla bezrobotnych przez co najmniej 180 dni można uznać za spełniony tylko w przypadku, kiedy świadczenie takie na rzecz ubezpieczonego następuje bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy.

Organ rentowy w apelacji podtrzymał swoje stanowisko wskazując, że wnioskodawca uzyskałby prawo do świadczenia przedemerytalnego, wyłącznie wówczas jeśli bezpośrednio po utracie źródła utrzymania przez co najmniej 6 miesięcy pobierałby zasiłek dla bezrobotnych. Pozwany wskazał, że takie stanowisko koresponduje z poglądami wyrażonymi w orzecznictwie m.in. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2012 r., II UK 323/11 i 23 maja 2012 r., I UK 437/11.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zaprezentowane stanowisko organu rentowego jest błędne, bowiem Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że brak bezpośredniego związku czasowego między ustaniem stosunku pracy ubezpieczonego (dnia 30 września 2012 r.)

a pobieraniem zasiłku dla bezrobotnych (od dnia 2 września 2015 r. do dnia 31 sierpnia 2016 r.) nie stanowi negatywnej przesłanki przyznania mu prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Ustawodawca w art. 2 ust. 3 ustawy nie posłużył się żadnym zwrotem wskazującym na konieczność bezpośredniego następstwa ustania stosunku pracy i pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela w pełni pogląd prawny wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 30 listopada 2017 r., II UK 15/17 wskazując,

że w wyroku z dnia 5 kwietnia 2016 r., II UK 165/15, LEX nr 2025781 Sąd Najwyższy wyraźnie wskazał, że występująca w orzecznictwie rozbieżność dotycząca wykładni art.

2 ust. 3 ustawy została usunięta w uchwale z dnia 2 lipca 2013 r., III UZP 2/13, w której przyjęto ostatecznie, że podjęcie aktywności zawodowej w czasie między rozwiązaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa do zasiłku nie stanowi przeszkody do nabycia prawa

do świadczenia przedemerytalnego. Celem unormowań ustawy jest bowiem zapewnienie wsparcia socjalnego dla osób tracących źródło utrzymania z przyczyn od siebie niezależnych przed nabyciem uprawnień emerytalnych, które ze względu na wiek nie są w stanie skutecznie konkurować na rynku pracy. Taki cel ustawy został przedstawiony w uzasadnieniu projektu (Sejm IV kadencji, druk nr 2420).

Sąd Najwyższy wyprowadził tezę, że wspieranie aktywności takich osób, a nie propagowanie biernej postawy, uzasadnia przyznanie świadczenia przedemerytalnego, gdy po aktywnym poszukiwaniu osoba w wieku przedemerytalnym, nie ma rzeczywistej możliwości znalezienia zatrudnienia. W wyroku z dnia 5 kwietnia 2016 r., II UK 165/15, LEX nr 2025781 Sąd Najwyższy wskazał ponadto, że należy doceniać inicjatywę osoby, która

po utracie zatrudnienia w okolicznościach, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy, próbuje samodzielnie poszukiwać pracy i tylko w ostateczności korzysta z instrumentów aktywizacyjnych, o których mowa w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Z tych względów brak wskazania w ustawie bezpośredniego związku czasowego między rozwiązaniem stosunku pracy, a okresem bezrobocia powinien być interpretowany jako celowo zastosowane rozwiązanie, umożliwiające rzeczywiste osiągnięcie zakładanych

w efektów. Ustawodawca nie przewidział warunku bezpośredniego następstwa okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych po rozwiązaniu stosunku pracy, a skoro tak, to zdaniem Sądu Najwyższego można uznać, iż racjonalnie zmierzał do wyłączenia odmiennego potraktowania osób, które utraciły pracę z przyczyn leżących po stronie pracodawcy

ze względu na chwilę zarejestrowania się jako bezrobotny lub podjęcia krótkoterminowego zatrudnienia przed zarejestrowaniem.

Ponadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 marca 2013 r., I UK 559/12, LEX

nr 1555262 wskazał, że z literalnej wykładni przepisu art. 2 ust. 3 ustawy nie wynika wcale, by sześciomiesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych był okresem ciągłym (tak

A. Kopeć, W. Maciejko, M. Wojewódka: Komentarz do ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, baza Legalis, pkt 79). Ustawodawca nigdzie też nie sprecyzował,

że sześciomiesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych ma być nieprzerwany

i przypadać po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 maja 2012 r., I BU 15/2011, OSNP 2013/11-12 poz. 134). Ostatecznie należy przyjąć,

że świadczenie przedemerytalne przysługuje ubezpieczonemu, po spełnieniu innych warunków ustawowych, który pobierał zasiłek dla bezrobotnych przez okres co najmniej sześć miesięcy, bez potrzeby wykazywania ciągłego pobierania tego świadczenia

po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy (art. 2 ust. 3 ustawy).

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 lipca 2013 r., III UZP 2/13, OSNP 2013/21-22/256 wskazał, że wykładnia semantyczna, systemowa, teleologiczna i funkcjonalna prowadzą

do konkluzji, że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie jest uzależnione

od pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonego w art. 2 ust. 3 ustawy bezpośrednio

po zakończeniu okresów, wymienionych w art. 2 ust. 1 ustawy (tak też Sąd Najwyższy

w wyroku z dnia 29 marca 2017 r., I UK 125/16, LEX nr 2305819, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 3 lutego 2015 r., III AUa 411/14).

W świetle ugruntowanego obecnie stanowiskiem judykatury Sąd Apelacyjny nie podzielił poglądu wyrażonego w powołanych przez pozwanego w apelacji orzeczeniach Sądu Najwyższego i sądów powszechnych.

Podkreślić należy, że Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 5 kwietnia 2016 r., II UK 165/15, LEX nr 2025781 wskazał, że wykładając art. 2 ust. 3 ustawy przyjmował powstanie prawa do świadczenia przedemerytalnego po co najmniej 6-miesięcznym pobieraniu zasiłku dla bezrobotnych, bez potrzeby wykazywania ciągłego pobierania tego świadczenia po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy (w wyrokach z dnia 7 marca 2013 r., I UK 559/12 (niepubl.); z dnia 3 lipca 2012 r., II UK 323/11 (niepubl.) oraz z dnia 23 maja 2012 r., I BU 15/11, OSNP 2013 nr 11-12, poz. 134). Ad casu przyjęto brak prawa do świadczenia przedemerytalnego osoby, która uzyskała status bezrobotnego dopiero po zaprzestaniu prowadzenia po rozwiązaniu stosunku pracy działalności pozarolniczej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 r., I UK 437/11 (OSNP 2013 nr 11-12, poz. 135). Rozbieżność ta została usunięta w cytowanej uchwale z dnia 2 lipca 2013 r., III UZP 2/13 (OSNP 2013 nr 21-22, poz. 256).

Ponadto powołany przez organ rentowy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2012 r., II UK 323/11, M.P.Pr. 2012/11/606-607 dotyczy innego stanu faktycznego, w którym ubezpieczony po ustaniu stosunku pracy w związku z likwidacją etatu z przyczyn ekonomicznych pobierał zasiłek dla bezrobotnych przez okres krótszy niż sześć miesięcy.

W związku z powyższym uznać należało, że ubezpieczony spełnił warunki określone w art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy i w związku z tym ma prawo do świadczenia przedemerytalnego. W konsekwencji rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego było prawidłowe i znajduje oparcie w obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Apelacyjny podzielił również stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie stwierdzenia odpowiedzialność pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji na podstawie art. 11 pkt 1 ustawy w zw. z art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.). Niewątpliwie organ rentowy dysponował całą niezbędną dokumentacją do przyznania ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego, jednakże odmówił tego prawa, ponieważ reprezentował odosobnione stanowisko w zakresie oceny prawnej dotyczącej spełnienia przez ubezpieczonego jedynej spornej przesłanki.

Mając na uwadze powyższe, podzielać stanowisko Sądu pierwszej instancji i uznając apelację organu rentowego za bezzasadną, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w punkcie pierwszym sentencji.

O kosztach procesu za II instancję Sąd Apelacyjny orzekł uwzględniając zasadę odpowiedzialności za wynik procesu – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 108 zd. 1 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

SSA Małgorzata Gerszewska SSA Bożena Grubba SSA Iwona Krzeczowska-Lasoń